munk saiwad raudus wangimajasse wiidud ja siis algas kõige ülekohtusem protsess, mida Florenzis nähtud on. Mitmekordse piinamisega, kolme- wõi nelja wale-protokolli tegemisega ühe äraostetud notari läbi, kellele 400 dukatit lubatud oli, kui tema Savonarola peale süüd leiaks, kes aga pärast ainult 30 dukatit sai, sest et tema seda pärimist täita ei suutnud, sai see protsess peetud. Wiimaks anti kaebtuse-alusele koguni üks teine protokoll allakirjutamiseks, kui temale ette luetud oli ja nenda toimetati kohtuotsust surma peale selle mehe wasta, keda Florenz aastate kaupa käte peal kannud ja kes Florenzile määramata palju õnnistust ilmalikkuis asjus ja waimulikkuis asjus saatnud oli. Ainult oma prohweti-ameti kohta on Savonarola piinamise riistade all kõikuwaid tunnistusi annud; kõikeis teisteis asjus jäi tema kindlaks oma tunnistuse tõe ja oma jumaliku kutsumise peale.

Lehekuu 23. pääwal 1498, pääwal enne taewaminemise-püha, sai ülekohtune kohtuotsus Savonarola ja kahe teise munga wasta Florenzi turul täidetud, kahe paapsti saadiku juuresolemisel, kes ka protsessi ja hukkamõistmise juures juhatajad oliwad olnud. Palazzo Vecchio ees oliwad kolm uhket telki üles löödud, piiskopile ja paapsti saadikutele. Sealt läks üks laudedest tee wälja ja selle

otsa oli üks tugew sammas, põikpalgiga otsas, üles pandud, mis kokku nagu rist wälja näitas, kui ka põikpalki mitu kord lühendatud oli, et see kuju mitte wälja ei paistaks. Samma alla oli puid kogutud. Mungad pidiwad enne poodud ja siis ära põletatud saama. Turu oli rahwaga täidetud. Kindla sammudega läksiwad mungad hukkamise-paigale. Üks mees astus Savonarola ligi ja tahtis temale üht tröstisõna ütelda. „Wiimasel tunnil wõib ainult Jumal tröstida," wastas tema. Preester Nerotto küsis, kas tema rõõmsa meelega tunnistaja-surmale minna. „Issand on minu eest nii palju kannatanud," wastas Savonarola ja need oliwad tema wiimased sõnad. Pooja ei olnud weel kartsa pealt maas, kui leegid juba üles lõiwad. Sel silmapilgul tõusis tuul ja ajas leegist teisele poole, nenda et surnukehast wõlla peal näha wõis. „Imetegu! Imetegu!" karjus rahwas ja taganes eemale. Tuul waikis, leek tõusis uueste, rahwas tuli jälle ligemale. Kõis, millega Savonarola käed siutud oliwad, oli katki põlenud, käed lõiwad lahti ja näitas, nagu tahaks tema neid õnnistada, kes teda surmanud oliwad. Tuli oli pea oma tööd ära teinud. Wähe oli neid, kes natuke tema tuhast kätte saiwad, mida nemad siis kui ühe püha mehe põrmu kallis pidasiwad ja hoidsiwad.